

GREETJE VAN DEN BERG

Over grenzen heen

**UITGEVERIJ GLB
DEVENTER**

Het is even na de middagpauze als hij in de jeansshop arriveert. Z'n donkere, krullende haren zijn iets te lang en hangen over de kraag van een rood overhemd. Z'n smalle gezicht is licht gebruind, vanachter kleine, ronde brillenglazen kijken de donkere ogen onderzoekend de winkel rond. Elise Halewijn rekent af met een klant, wenst de jonge vrouw veel plezier met de aankoop en kijkt naar de man, die nu wat aarzelend in de richting van de spijkerbroeken loopt. 'Kan ik u misschien helpen of wilt u zelf even rondkijken?' Het is de standaardvraag die ze elke potentiële koper stelt, maar op dit moment is het ineens belangrijk dat deze jongeman haar aanbod om te helpen niet afslaat. Ze kan het zelf niet onder woorden brengen, maar er is iets wat haar onweerstaanbaar naar hem toe trekt. Ze wil zijn stem horen, ze wil naast hem staan, ze wil niet dat hij vertrekt nadat hij even de winkel is rondgelopen.

'Ik ben op zoek naar een spijkerbroek.' Hij kijkt haar niet aan. Met zijn hand gaat hij aarzelend in de richting van een stapel jeans, waarvan ze nu al weet dat hij in die maat zal verzuipen.

‘Een donkere spijkerbroek, of een lichte, zo’n vale misschien?’

‘Een beetje netjes,’ zegt hij en nu kijkt hij haar wel aan. Vanachter zijn brillenglazen lijken zijn ogen haar te taxeren. Ze voelt een blos omhoogkruipen en kijkt een andere kant op. ‘Een keurige donkerblauwe spijkerbroek dus. Welke maat hebt u?’

‘Het klinkt misschien raar, maar ik weet het niet precies.’

Zij weet het wel. Ze heeft het in een oogopslag gezien. Hij is slank en niet eens zoveel langer dan zij is. Haar handen trillen een beetje als ze een donkere spijkerbroek tussen de stapel vandaan trekt. ‘Wat denkt u hiervan? Het is het gewone model. Rechte pijpen, niet te strak, maar toch mooi aansluitend.’

‘Ik zal moeten passen, is het niet?’

Hij heeft een licht accent, maar toch is z’n Nederlands foutloos.

‘Hier zijn de pashokjes.’ Met een gewoontegebaar trekt ze de gordijnen open en ziet zichzelf in de spiegel. Haar blonde krullen zijn maar iets langer dan zijn donkere. Heel even staat hij naast haar voor hij het pashokje inloopt en zij de gordijnen dicht trekt. ‘Roept u me maar als u klaar bent.’

Ze talmt in de buurt van het hokje, kijkt naar een oudere vrouw die voor de spiegel staat in een te strakke, witte broek. Bianca, haar collega, staat ernaast. ‘Misschien is het beter een maatje groter te nemen,’ hoort ze haar zeggen.

‘Ik heb altijd deze maat,’ verweert de vrouw zich.

‘Soms vallen maten iets kleiner uit,’ probeert Bianca en ze kan een glimlach niet onderdrukken.

‘Is dit shirt ook afgeprijsd?’ Haar aandacht wordt getrokken door een meisje met een felgekleurd T-shirt in haar hand.

‘Nee, deze niet. Alleen de shirts uit het rek vlak voor de ingang.’

‘Dit shirt komt van dat rek.’

Het is niet waar. Ze weet dat het niet waar is, maar ze houdt zich in. ‘Dan hangt het daar verkeerd,’ zegt ze effen.

‘Ik vind dat ik het toch met korting moet kunnen kopen. Het is niet mijn fout dat het op dat rek hing,’ zegt het meisje. Elise kijkt verstozen in de richting van het pashokje waar onder het gordijn twee witte sokken te zien zijn.

‘Het is ook niet mijn fout. Waarschijnlijk heeft iemand het daar vanmiddag per ongeluk tussen gehangen. Ik kan het je helaas niet met

korting aanbieden, want het zijn heel andere shirts die in de aanbieding zijn. Het spijt me.'

'Ik vind het geen werk,' moppert het meisje.

'Misschien kun je een leuk shirt tussen die andere vinden. Deze hoort hier.' Ze pakt het shirt uit de handen van het meisje, vouwt het op en legt het op de plaats waar het gelegen heeft.

'Nou zeg,' klinkt het verontwaardigd.

Achter haar wordt het gordijn geopend. Ze draait zich om, ziet hoe de jongeman een beetje onwennig voor de spiegel heen en weer drentelt. 'Ik kom er zo aan.' Ze glimlacht naar hem, voelt haar hart als een razende kloppen. Haar handpalmen voelen vochtig aan.

'Het spijt me,' zegt ze tegen het meisje. 'Nogmaals, dit shirt is niet in de aanbieding.' Ze ziet hoe Bianca naar de jongeman toe loopt.

'Kan ik u misschien helpen?'

'Ik word al geholpen door die mevrouw. Ze komt er zo aan.' Zijn stem klinkt zacht en melodieus. Ze krijgt de neiging om hem een dankbare blik toe te werpen, moet inwendig lachen om het 'mevrouw' dat haast plechtstatig klinkt.

'Ik hoef geen ander shirt,' zegt het meisje. 'Ik vind het belachelijk hoe jij met klanten omgaat en ik kom hier nooit weer.'

‘Dat is jammer, want we hebben erg leuke kleding.’

‘Maar veel te duur.’ Met opgeheven hoofd loopt het meisje de winkel uit.

‘Ik vind dat u juist heel goed met klanten omgaat.’ Hij staat ineens naast haar. Om zijn ogen zijn lachrimpeltjes verschenen. Ze bloost weer en heeft een hekel aan zichzelf. Ze staat zich hier warempel als een verliefde puber aan te stellen.

‘Dank u, zit de broek goed?’ Ze probeert haar verwarring de baas te blijven en loopt achter hem langs. ‘Als gegoten zou ik zeggen, is het niet?’

‘Als gegoten,’ beaamt hij. ‘Nu zoek ik nog een leuk overhemd.’

‘Moet het per se een overhemd zijn? Ik heb leuke poloshirts. Dat staat wat sportiever.’

‘Laat maar zien.’

Ze trekt een poloshirt uit het rek. ‘Deze misschien, of vindt u dit te kleurig en voelt u meer voor zo’n licht shirt?’ Hij staat vlak naast haar. Ze voelt zijn aanwezigheid bijna, ruikt de geur van een kruidige, mannelijke aftershave en probeert het beven van haar handen voor hem te verbergen.

‘Ze zijn allebei leuk. Is de maat goed?’

‘U mag ze passen.’

‘Ik heb een hekel aan passen,’ bekennt hij. Zijn ogen peilen de hare. Ze voelt opnieuw een blos omhoogkruipen, wil een andere kant opkijken, maar kan haar blik niet losmaken van de zijne.

‘Dan mag u thuis passen. Als ze niet goed zijn kunt u ze ruilen.’

‘Ik vertrouw op u. De spijkerbroek was ook in een keer goed. U hebt er oog voor. Werkt u hier al lang?’

‘Bijna een jaar. Daarvoor heb ik ook in een kledingzaak gewerkt, dus onderhand mag ik er wel een beetje oog voor hebben.’

‘Sommige verkoopsters leren het nooit. Ze laten me eindeloos passen en ik heb echt een hekel aan die kleine hokjes.’

‘Ik ook,’ bekennt ze. ‘Gelukkig dat ik in deze jeansshop werk. Als ik iets leuks zie, neem ik het mee naar huis. Meestal past het, maar soms staat iets je gewoon niet. Het is veel prettiger om dat thuis in alle rust te bekijken. Als het niet goed is, neem ik het de volgende dag weer mee naar de winkel.’

‘Ik neem alles.’

‘Loopt u dan maar mee naar de kassa.’

Bij de kassa staat Bianca die de vrouw in de

strakke broek een maatje groter heeft kunnen aanpraten. Elise moet wachten tot haar collega klaar is, begint omstandig de kledingstukken op te vouwen en legt alvast een plastic tas klaar. Onderwijl is ze zich intens bewust van zijn blik die op haar rust.

‘Ik wil graag pinnen,’ zegt hij als Bianca klaar is en het veld heeft geruimd. Ze werpt een blik op zijn pasje, maar kan zo snel zijn naam niet ontcijferen. Onhandig stelt ze de pinautomaat in, maakt een fout, waardoor zijn pasje niet geaccepteerd wordt.

‘U hoeft niet zenuwachtig te worden,’ zegt hij. ‘Ik heb alle tijd. Vandaag heb ik vrij.’

‘Waar werkt u?’

Het is een stomme vraag, ze heeft daar niets mee te maken, maar de jongeman lijkt er niet van op te kijken. ‘In hotel Le Soleil,’ vertelt hij. ‘Daar ben ik ober. Als u daar eens een kopje koffie komt drinken, zien we elkaar misschien nog eens.’

‘Ik drink eigenlijk nooit kopjes koffie buitenshuis,’ bekennt ze. ‘Ik ben niet zo’n horeca-type.’

‘Misschien kunnen we samen eens een kopje koffie drinken?’

‘Ja, graag.’ Ze schrikt van haar eigen gretig-

heid. Ze kent deze man helemaal niet. Het is belachelijk om een afspraak te maken met een man die ze helemaal niet kent. Haar moeder zou een rolberoerte krijgen als ze ervan zou weten.

‘Wanneer hebt u tijd?’ informeert hij.

‘Een keer na werktijd?’

‘Morgen om zes uur?’

‘Iets later. Maak er halfzeven van, dan ben ik helemaal klaar.’

‘Mag ik uw naam weten?’

Ze schiet bijna in de lach. ‘Zeg alsjeblieft je en ik heet Elise.’

‘Ik heet Abdul.’ Hij steekt haar een hand toe. Een warme hand die ze gretig in de hare neemt. ‘Ik verheug me op morgen,’ zegt hij.

‘Ik ook.’ Ze kijkt hem na als hij met de plastic tas de winkel uitloopt, het bescheiden zonlicht van een vroege middag in maart in. Ze blijft naar de ingang staren alsof ze hem daarmee tracht te overreden om weer terug komen en nog even met haar te praten.

‘Lekkere vent, hè? Volgens mij ontluikt hier een romance. Mooi thema voor een film vol romantiek. “Liefde in de jeansshop”. Maar pas op! Volgens mij is het een Marokkaan en die buitenlanders kun je niet vertrouwen.’ Bianca

grijnst. ‘Heb je een afspraakje met hem gemaakt?’

‘We gaan morgen samen koffiedrinken,’ geeft ze met tegenzin toe.

‘Dat klinkt heel braaf. Volgens mij beginnen buitenlanders altijd heel braaf om zich vervolgens als ware vrouwenverslinders te ontpoppen.’

‘Overdrijf niet zo.’

‘Let op mijn woorden. Voor je het weet sta je met een hoofddoekje achter het fornuis, omringd door een stel jengelende koters, omdat Allah het zo wil.’

‘Je kletst uit je nek.’

‘Ik waarschuw alleen maar. Kijk eens, daar is dat meisje weer dat net nog riep dat ze hier nooit weer zou komen. Zal ik haar maar voor mijn rekening nemen? Ik hoorde haar zeggen dat jij op een belachelijke manier met klanten omgaat. Ik zal zien dat ik haar een vreselijk duur shirt aansmeer.’

Ondanks alles schiet Elise in de lach. Pas als Bianca in de richting van het meisje loopt, valt haar oog op de kassabon waarop ze een spijkerbroek en twee poloshirts heeft afgerekend. Ze stopt hem in de zak van haar korte, zwarte overgooier. Morgen zal ze die bon aan Abdul geven.